त्तान्तः कथितः। अथ तैरभिहितं। अहो शूलायामारोप्यतामसौ कुप
रीक्षितकारी दुरात्मा नापितः। तथानुष्ठिते तैरभिहितं।

अपरीक्ष्य न कर्तव्यं कर्तव्यं सुपरीक्षितं।
पश्चाद्भवति सन्तापो ब्राह्मण्या नकुलाद्यथा ॥१६॥

कथा मणिभद्रः प्राह। कथमेतत्। ते प्रोचुः। अस्ति कस्मिंश्चिदधिष्ठाने दे
॥२॥ वशर्मा नाम ब्राह्मणः। तस्य भार्या प्रसूता पुत्रमेकं नकुलं च सुषूवे।
अथ सा सुतवत्सला सुतवन्नकुलमपि स्तन्यदानाभ्यङ्गमर्दनादिभिः पु
पोष। परमेष दुष्टजातित्वात् कदाचिदस्य दारकस्य विरुद्धमाचरिष्यतीति
नकुलस्य न विश्वसति। अथवा साधिदमुच्यते।

१० कुपुत्रो ऽपि भवेत् पुंसां हृदयानन्दकारकः।
दुर्विनीतः कुरूपो ऽपि मूर्खो ऽपि व्यसनी खलः ॥१७॥
एवं च भाषते लोकश्चन्दनं किल शीतलं।
पुत्रगात्रस्य संस्पर्शश्चन्दनादतिरिच्यते ॥१८॥
सौहृदस्य न वाञ्छन्ति जनकस्य हितस्य च।
१५ लोकाः प्रायो न कस्यापि यथा पुत्रस्य बन्धनं ॥१९॥

अथ सा कदाचित् पुत्रं शय्यायां सुस्थितं विधाय जलकुम्भमादाय पति
मुवाच। भो उपाध्याय जलार्थं तडागे यास्यामि। पुत्रो ऽयं भवता
नकुलाद्रक्षणीयः। अथ गतायां तस्यां ब्राह्मणो ऽपि गृहं शून्यीकृत्य
स्वयमपि क्वचिद्भिक्षार्थं निर्ययौ। अत्रान्तरे कृष्णसर्पो विलान्निष्क्रम्य
२० दैववशात् तस्य बालकस्य पर्यङ्कान्तिकमागमत्। अथ नकुलस्तं स्व
भाववैरिणं गत्वा स्वभ्रातृबधशङ्कयान्तराले सन्निपत्य दुष्टसर्पेण सह स
ङ्ग्रामं विधाय तं खण्डशः कृत्वा दूरतश्चिक्षेप। ततो निजशौर्यप्रमु
दितो रुधिराप्लुतमुखः स्वव्यापारप्रकाशनाय मातुः सम्मुखमाजगाम।
मातापि रुधिरक्लिन्नमुखं सुसंरब्धं तमागच्छन्तमवलोक्य। नूनं भक्षितो
२५ ऽनेन दुरात्मना मम दारक इति शङ्कितचित्ता कोपादविमृश्य तस्यो